

LA IMPORTÀNCIA DELS FETS

Tothom em deia quan era menut que els fets tenien molta importància, però jo, sincerament, no ho entenia.

Em presento: soc en Jordi, un nen de 14 anys com qualsevol altre que visc a Barcelona amb la meva família. M'agrada el futbol i de gran vull ser policia, i no estic acostumat als canvis perquè soc fill únic. Això és el que jo deia de mi mateix fa uns mesos abans que tot passés.

Vaig tenir una experiència meravellosa i inoblidable que va canviar la meva manera de pensar, fer i dir les coses: fa gairebé quatre mesos, a la meva mare se li va ficar a dins el cap que podríem fer un acte de solidaritat. Volia ajudar a un nen de Síria, un país que actualment està en guerra, a poder passar uns dies amb nosaltres. La mare va convèncer el pare per fer-ho i jo hi vaig estar d'acord. 'Seran uns dies amb un nen amb qui podré jugar als videojocs i passar-m'ho força bé ' –vaig pensar. Després de molt discutir sobre quina roba li compràvem, on dormiria i què li agradaria menjar, va arribar el dia de conèixer-lo. Va ser un diumenge, el 7 de gener, que vam anar el pare la mare i jo a l'aeroport, i llavors va passar l'inevitable: vaig poder observar de lluny una cara cremada, més que cremada, molt trista i avergonyida. Es veia quasi tota però la cobria un drap brut que intentava no mostrar el seu autèntic aspecte físic.

L'ajudava una dona d'uns trenta anys a no perdre l'equilibri. Llavors, quan només quedaven cinc passes per arribar al nostre costat, el nen es va entrebancar i el drap li va caure. Semblava que li haguessin fet forats a la cara, com els cràters de la lluna, tenia una expressió de tristesa i desesperació. Els meus pares el van ajudar a aixecar-se, i dissimuladament, la mare em va donar un cop al colze amb cara de: "Jordi, fes el favor de presentar-te". I jo em vaig presentar.

– Hola, em dic Jordi

El nen se'm va quedar mirant, i llavors li va caure una llàgrima i es va tornar a cobrir la cara.

-Hola, em dic Laura, i soc l'hostessa acompanyant del Mohammed, que ve des de Síria.

Llavors es va dirigir a mi i em va dir:

-Síria és un país molt i molt llunyà que està en guerra, saps, nen?

Llavors vaig pensar “no soc un nen, tinc 14 anys i ja sé què és Síria, no soc un estúpid!”- i la vaig mirar amb mirada diabòlica.

-Ara tornem cap a casa, ja us anireu coneixent millor- va dir la mare.

I vaig tenir el pitjor pressentiment de la meva vida.

L'endemà ens vam llevar una mica més d'hora. Quan va veure l'aigua de la dutxa es va emocionar i espantar perquè no estava acostumat i va sortir pitant. Llavors el meu pare el va agafar del braç i el va estirar suaument cap a dins de la dutxa. Després es va posar la roba nova. Un cop tothom va estar dutxat, pentinat i esmorzat vam anar al pàrquing, vam haver de córrer per esquivar la senyora Rosa, una vella rondinaire que aquell que se la troba pel carrer no desitjaria haver-hi passat. En entrar a dins l'aula, tothom es va quedar sorprès, vaig sentir tota mena de comentaris dels meus companys, fins que en Marc, el meu millor amic, em va dir:
– Què és això?

Li vaig respondre: això??!! És un nen de Síria que...

–ha ha ha, ho heu sentit? És un nen de Síria que ha vingut aquí per envair el nostre país!

Vaig deixar anar una rialla i li vaig seguir dient:

- ha vingut aquí perquè el seu país està en guerra i té un problema facial.

En un moment, tota la classe es va esclafir en rialles. Una nena molt descarada, la Mònica, li va treure el drap brut de la cara. Llavors tota la classe va fer cara de fàstic i van fer-se

miradetes. Em volia fondre, i només volia que arribés l'hora del pati.

Però a l'hora del pati no va ser millor, perquè els "xulos" de la classe van aprofitar per ficar-se amb ell i burlar-se del seu país. El Mohammed em va venir a buscar i es va amagar darrera meu. Però jo no el vaig protegir prou, i el Marc, d'una revolada, li va donar un cop de puny.

Quan vam arribar a casa els pares em vam preguntar què havia passat. Jo els vaig dir que s'havia fet mal a la classe d'educació física. En aquell moment em vaig sentir molt avergonyit de la mentida i molt culpable, però no hi vaig veure cap altra sortida.

Aquella nit, després de sopar, el vaig veure abraçant un dels meus peluixos de quan jo era petit. Vaig recordar que quan jo els abraçava era com si em marxessin totes les pors i dolors. Vaig espiar-lo com resava amb llàgrimes als ulls. Jo no sé resar com ell, però en aquell moment vaig entendre perquè ho feia. Després vaig anar-me'n al llit, i aquella nit vaig tenir un malson: jo vivia a Síria, on no hi havia els meus amics, ni botigues, ni camps de futbol, ni peluixos que et traïessin el dol. No podia ni menjar dues vegades al dia ni jugar amb el mòbil quan em vingués de gust. I les bombes queien sobre casa nostra.

Gràcies al malson vaig entendre millor la situació. La seva cara cremada era per una bomba que li va caure, i ara tothom se n'apartava, quan ell no en tenia cap culpa de la guerra. Ara entenia perquè plorava el Mohammed. Quan vam tornar cap a l'institut, jo portava la motxilla plena. Avui sí que estava decidit a protegir-lo d'insults i cops.

A l'hora del pati es van ficar amb ell. Vaig anar pitant a buscar la meva motxilla i vaig treure el peluix que ahir el Mohammed estava abraçant i li vaig portar als braços tan

ràpid com vaig poder. Ell el va agafar amb sentiment de gratitud i el Marc ens va dir:

-Mireu quines nenes, que necessiten un peluix per no plorar!!
Jordi, és molt patètic.. tu i bé...allò de Síria que tens al costat.
Jo vaig adonar-me que el Marc no era un autèntic amic sinó un traïdor sense cor i llavors no vaig poder evitar de llançar-me sobre ell per barallar-m'hi. Va venir un monitor a separar-nos, van trucar els meus pares i ens van venir a buscar.

Jo no estava penedit perquè havia actuat per defensar un amic, que només feia dies que el coneixia però que ja era el meu amic. El Mohammed tenia la cara cremada però un cor brillant que em va ensenyar a estimar.

Sarah Diarra Burull

La importància dels fets

1r premi Prosa

9-11 anys